

УДК [327/51(474.5+438+477):355.486]“20”

Ярослав КОНДРАЧ

ЛИТОВСЬКО-ПОЛЬСЬКО-УКРАЇНСЬКА БРИГАДА: ІСТОРІЯ СТВОРЕННЯ

Мета статті – дослідити процес створення і функціонування спільної литовсько-польсько-української бригади (ЛитПолУкрбриг) на основі досвіду українсько-польського батальйону (Укрполбат).

Джерельною базою стали друковані видання Збройних сил України – “Народна армія” та “Армія України”, – у яких детально зображено період функціонування батальйону та його миротворчу місію в хронологічному порядку, що дає змогу дослідникові вповні ознайомитися з матеріалами і зробити логічні висновки. Також використано Директиви міністра оборони України як законодавче джерело інформації функціонування ЛитПолУкрбригу в правовому полі, а також публіцистичні статті в друкованих ЗМІ.

Інтеграція до євроатлантичних структур та участь у системі загальноєвропейської безпеки – це основний інструмент України для гарантування національної безпеки. Тому вона докладає всіх зусиль для розвитку співпраці на європейському континенті з такими структурами, як Організація Північноатлантичного альянсу (НАТО), Організація з безпеки та співробітництва у Європі (ОБСЄ), Європейський Союз (ЄС) та Рада Європи (РЄ).

І Україна, і Польща високо цінують міжнародні зусилля в миротворчій сфері, доказом чого є активна участь у миротворчих операціях по всьому світі. Конкретним наслідком такої співпраці було створення українсько-польського миротворчого батальйону (Укрполбату) у 1995 р. за домовленістю між міністрами оборони України та Республіки Польща на базі Прикарпатського і Краківського військових округів. 26 листопада 1997 р. під час зустрічі міністрів оборони підписано Угоду між Україною та Республікою Польща у справі створення спільної військової частини для участі в міжнародних миротворчих і гуманітарних операціях під егідою міжнародних організацій¹.

Відповідно до директив міністра оборони України та командувача військами Прикарпатського військового округу, 1 вересня 1997 р. сформовано 208-й окремий спеціальний батальйон Прикарпатського військового округу. За наказом командира 208-го батальйону № 1 від 1 вересня 1997 р. оголошено список особового складу батальйону. З того часу 1 вересня вважається Днем частини. Батальйон носить ім’я

¹ Директива Міністра оборони України № Д-1115/1/0247 від 23.07.1997 року “Про формування 208 осбПрикВо” [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.mil.univ.kiev.ua>

гетьманів Петра Сагайдачного та Яна Кароля Ходкевича, які відіграли визначну роль у поглибленні взаємовідносин між польським і українським народами².

208-й українсько-польський окремий спеціальний батальйон Прикарпатського військового округу був створений як перша спільна постійна миротворча частина в Україні, призначена для виконання миротворчих завдань. Відповідно, його організаційно-штатна структура суттєво відрізнялася від типових лінійних частин. Українська частина батальйону складалася з 51 офіцера, 26 прапорщиків, 51 сержанта і 235 солдатів строкової служби. Всього за штатом у ньому – 363 військовослужбовці особового складу. Організаційно батальйон складається з командування, управління, 1-шої та 2-гої механізованих рот, які мають на озброєнні БТР, БРДМ і стрілецьку зброю, підрозділів забезпечення (штабна рота, рота тилового забезпечення, медичний взвод, військова поліція, клуб). З 1999 р. батальйон комплектується винятково військовослужбовцями за контрактом. Загальна кількість становила 754 солдати: 250 контрактників та 504 солдати, що проходили строкову військову службу. Польська частина налічувала 391 солдата. Служба в цій частині була дуже популярною і серед польських, і серед українських військових³.

Згідно з Директивою міністра оборони України 23 липня 1998 р., у присутності міністра оборони Польщі та всіх учасників навчань “Щит миру-98” міністр оборони України генерал армії України О. Кузьмук вручив цьому батальйону Бойовий прапор частини. 14 вересня 1998 р. за Директивою міністра оборони України 208-й окремий спеціальний батальйон Прикарпатського військового округу перейменовано в 1-й окремий спеціальний батальйон Західного оперативного командування (ОК)⁴.

6 квітня 2000 р. Верховна Рада ратифікувала Угоду між Україною та Республікою Польща у справі створення спільної військової частини для участі в міжнародних миротворчих операціях. Після цього батальйон одержав назву українсько-польського миротворчого батальйону. Його українська частина – 1-й окремий спеціальний батальйон 24-тої механізованої дивізії 13-го армійського корпусу Західного ОК – дислокувалася в м. Яворів⁵.

Комплектування батальйону відбувалося на дуже серйозному рівні. Особовий склад постійно був задіяний в різних тренінгах і бойових навчаннях. Так, на початку 1999 р. у військову частину прибули шість сержантів служби за контрактом: М. Олійник, Ю. Танцюра, С. Набит, Л. Бойчук, А. Шарій, І. Халанчук, які пройшли курс навчання в сержантській академії США. Їхній рівень підготовки виявився настільки високим, що їм доручили проводити всі заняття, які стосувалися бойової підготовки⁶.

² Гевко І. Шлях до співробітництва країн / І. Гевко // Яворівський голос. – 1998. – 20 червня.

³ Корчинські Г. Двостороння кооперація України та Польщі в сфері миротворчості [Електронний ресурс] / Г. Корчинські // Режим доступу: <http://old.niss.gov.ua/book/perepel/012.htm>

⁴ Директива Міністра оборони України № Д-1115/1/3890 від 14.09.1998 року “Про перейменування 208 осіб Західного ОК в 1 особу Західного ОК” [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.mil.univ.kiev.ua>

⁵ Стукаліна Н. Правові основи миротворчої діяльності / Н. Стукаліна // Сухопутні війська Збройних сил України: 20 років миротворчої діяльності: матеріали доповідей науково-практичної конференції (м. Львів, 25 жовтня 2012 р.). – Львів: АСВ, 2012. – С. 11–12.

⁶ Гевко І. Набули досвіду і знань українські сержанти під час навчання в американській академії / І. Гевко, С. Голубятніков // Армія України. – 1999. – 4 лютого.

Заняття проводили переважно з командирської підготовки, де навчали методиці керування підрозділом. Дуже багато уваги приділялося вивченню психології та етики. Американці були приємно вражені рівнем військового вишколу українських двадцятирічних хлопців, які не поступалися американським сержантам із багаторічною вислугою. Здивували українці американців й умінням виконувати силові гімнастичні вправи. Закінчивши шестимісячне навчання, випускники отримали дипломи міжнародного зразка.

У лютому 2000 р., перебуваючи на Яворівському полігоні, військова делегація НАТО, очолена генералом Г. Данте, зустрілася з воїнами українсько-польського батальйону і мала змогу спостерігати за вогневим вишколом миротворчого підрозділу. Споглядаючи за діями українських військовослужбовців, американський генерал відзначив їхній високий професіоналізм⁷. Під час підготовки сержантський склад Укрполбату також одержав допомогу від американських рейнджерів, які поділилися своїм досвідом. Вони теж були приємно вражені рівнем професійної підготовки українських сержантів. Так, сержант-майор В. Майєрс зазначив, що, маючи вже майже 30 років вислуги сержантом та досвід у багатьох воєнних конфліктах, він може порівняти українців із найкращими військовослужбовцями світу⁸.

Ця бойова підготовка американськими сержантами не пройшла даремно. Хоча українці готувалися до здійснення миротворчих операцій з думкою про закордонні конфлікти, військовий досвід знадобився українським воїнам на рідній землі під час бойових дій в антитерористичній операції (АТО) в боротьбі з кадровими російськими військовими. Ці знання були успішно застосовані для знищення ворожої техніки та живої сили противника. Так виникла парадоксальна ситуація, коли США ще задовго до військового конфлікту на Донбасі підготували прекрасно вишколених військових інструкторів, які передали свої знання іншим військовослужбовцям, і виступили союзником України проти Росії. У 2000 р. ця думка була на межі фантастики, а зараз стала гіркою реальністю. Але, можливо, американська розвідка та генштаб уже тоді щось знали і не просто так на безкоштовній основі навчали простих українських сержантів та рядових, не допомагаючи вищому офіцерському складу, який, очевидно, ще перебував під впливом радянської ідеології та прислужував інтересам спецслужб ворожої тепер країни – Росії. Особливо виявилася неспроможність або можлива свідомо шкода вищого офіцерського складу під час бойових дій на Донбасі, коли внаслідок непродуманих або заздалегідь шкідливих наказів були втрачені стратегічні місця, знищена бойова техніка, а найжахливіше – зазнав великих втрат особовий склад військових частин. Усього цього можна було уникнути, і перебіг бойових дій міг бути іншим. Натомість увесь тягар бойових дій переніс простий рядовий та сержантський склад, який своїм героїзмом врятував ситуацію на фронті, поки вищі офіцери замість того, щоб зайняти своє місце на полі бою, відсиджувалися у штабах.

Повертаючись до розгляду зазначеної теми, зауважимо, що першим серйозним іспитом для батальйону стала спільна миротворча місія в Косово. Протягом 2000 р.

⁷ Голубятніков С. Україна і НАТО: партнерство триває / С. Голубятніков // Армія України. – 2000. – 10 лютого.

⁸ Гевко І. Американські рейнджери ділилися досвідом і знаннями із сержантським складом Укрполбату / І. Гевко, С. Голубятніков // Армія України. – 2000. – 11 березня.

велосся активне обговорення практичного застосування військових підрозділів у спільному виконанні миротворчої місії на цій території. Було досягнуто порозуміння щодо організаційної структури миротворчого контингенту, його озброєння, оснащення, місця дислокації і принципів формування штабу. Робочі групи обговорили різні варіанти й вирішили, що Україна та Польща мають скерувати спільну бойову групу до району виконання миротворчої місії в Косово, де перейдуть у підпорядкування командування НАТО під егідою сил КФОР.

Спершу між українцями і поляками була домовленість про кількість військового контингенту 800 осіб (по 400 від країни). Але в українській сторони виникли фінансові труднощі, тому вона запропонувала лише 174 особи. Польська сторона з цим категорично не погоджувалася і поставила під сумнів доцільність усієї військової операції. Після кількомісячних обговорень та гострих дискусій було досягнуто угоди, за якою українська сторона виділяє 267 осіб, а польська – 533. Окрім цього, до складу польської групи входив литовський взвод чисельністю 30 осіб. Ця новостворена військова структура була прототипом Литовсько-польсько-української бригади.

Під час виконання миротворчої місії зона відповідальності була поділена між українською та польською сторонами порівну, український контингент був розташований на заході, де переважало сербське населення, а польський займав сектор, де проживала албанська більшість. Узгодили й посади сторін: командир – поляк постійно, заступник – українець постійно, інші посади обіймалися під час ротації. Документація спільного батальйону велася тільки польською мовою. Англійську використовували для роботи зі штабом бригади і вважали офіційною.

Перед відправленням батальйону в Косово особовий склад проінспектувала група датських офіцерів вищого рангу з метою визначення ступеня готовності до виконання миротворчих завдань. До складу військової делегації увійшли: підполковник Пасе Крістіансен (голова), старший лейтенант Генріх Стормі, військовий аташе Королівства Данії в Україні та Польщі підполковник Клаус Матієс. Датчани оглянули казарми й парк бойових машин українсько-польського батальйону і взяли участь у спільних навчаннях. Також висловили особливе захоплення бойовою розвідувальною машиною (БРДМ), відзначивши, що Данія не випускає подібних і їх доводиться купувати у Швейцарії. На думку підполковника П. Крістіансена, частина, якою керував майор В. Шкурат, спроможна виконувати завдання в районі конфлікту⁹.

Першими 10 липня 2000 р. відправилися в Косово польські військовослужбовці. Проводи української частини батальйону відбулися 14 липня 2000 р. у присутності міністрів оборони України, Польщі, Азербайджану, Казахстану, Білорусі, військовослужбовців 21 армії партнерів, 9 представників військових аташе та спостерігачів. Це свідчить про серйозне зацікавлення у спільному батальйоні десятків держав і про їхню повагу.

На церемонії проводу батальйону були зачитані слова привітання міністра оборони України О. Кузьмука та голови Бюро національної безпеки Республіки Польща М. Сівец. У вітальному слові Верховний головнокомандувач об'єднаними збройними силами НАТО в Європі генерал Д. Ролстон зазначив, що пишається тим, що представляє США і країни Альянсу на цій церемонії. Щодо українсько-польського

⁹ Сияк Д. Датчан в Яворові ще не було / Д. Сияк // Високий Замок. – 2000. – 17 квітня.

батальйону, то висловив задоволення надзвичайною підготовкою формування, яке пройшло добру школу миротворчих навчань на території Польщі та України¹⁰.

На проведеній прес-конференції міністр національної оборони Республіки Польща Б. Коморовський наголосив, що у співпраці воїнів Польщі й України здобуто певний досвід, унаслідок якого до Косово відбув українсько-польський миротворчий батальйон. Наші воїни разом там стоятимуть на сторожі миру. Це – ще одне свідчення миролюбності наших держав, а також розширення міждержавних контактів, що дасть змогу забезпечити стабільність у Європі. Визнаючи заслуги українських миротворців перед польським народом, Б. Коморовський на закінчення урочистостей нагородив командувача Сухопутних військ Збройних сил України генерал-полковника П. Шуляка і командувача військами Західного ОК генерал-полковника С. Чернілевського золотими медалями Війська Польського, заступника командувача військами Західного ОК із виховної роботи Л. Коберського і військового аташе України в Польщі генерал-лейтенанта М. Мельника – срібними, а командира українсько-польського батальйону підполковника В. Шкурата – бронзовою медаллю¹¹.

9 серпня 2000 р. відбулася офіційна презентація спільного миротворчого підрозділу, що приступив до виконання обов'язків у складі військового контингенту КФОР у Косово. У презентації взяли участь послы України і Польщі в Югославії, які відвідали польовий табір частини. Посол України В. Фуркало зазначив, що “перед вами постало дуже складне завдання з виконання резолюції Ради Безпеки ООН № 1244, яке передбачає поновлення порядку, встановлення миру і спокою у цьому краї. І виконати його ви зможете лише пліч-о-пліч з братами по зброї – польськими солдатами й офіцерами. Сьогодні ви починаєте писати нову важливу сторінку в двосторонніх стосунках між Польщею та Україною. Ваше перебування тут у складі спільного контингенту є реальним свідченням того, що ми вже маємо практичні результати стратегічного партнерства з дружньою, братньою, сусідською Польщею. Хочу побажати, щоб ви, починаючи цю спільну службу з друзями по зброї, закінчили її братами”¹². Посол Республіки Польща, звертаючись до особового складу батальйону, наголосив, що спільна служба польських й українських солдатів та офіцерів – це відображення динамічних стосунків між Польщею й Україною.

Учасники зустрічі відзначили те, що спільний батальйон перебуває під командою єдиного штабу і виконує спільні оперативні завдання, є безперечним та поки унікальним досягненням у практиці міжнародної військової співпраці. Головними завданнями батальйону стали: нагляд за порядком і безпекою, охорона установ й організацій влади, підтримка діяльності та співпраця з Верховним комісаром ООН у справах біженців, а також охорона дороги зі Скоп'є до Приштини. Серед завдань, що виконували миротворці: служба на постах, супроводження конвоїв, патрулювання місцевості, охорона місцевого населення в конфліктних районах.

¹⁰ *Махно І.* Щит миру – 2000. Пліч-о-пліч проти збройних конфліктів / І. Махно // Народна Армія. – 2000. – 18 липня.

¹¹ *Гевко І.* Наша держава стала центром підготовки миротворців / І. Гевко, С. Голубятніков // Армія України. – 2000. – 18 липня.

¹² *Шкурко Д.* Укрполбат отримує добро послів / Д. Шкурко // Народна Армія. – 2000. – 12 серпня.

На тлі політичного протистояння і взаємного несприйняття албанців та сербів проходила миротворча місія першого військового українсько-польського батальйону. З урахуванням чисельності особового складу обох частин батальйону зони відповідальності становили: для українських підрозділів – 214 км², а для польських – 247 км². У зонах відповідальності українців проживало 14,2 тис. осіб, поляків – 42 тис. місцевого населення. Різниця між двома зонами полягала в тому, що під опікою українських миротворців була лінія розподілу між албанцями і сербами, де найчастіше відбувалися сутички. Але українські солдати за короткий термін спромоглися знайти спільну мову з обома спільнотами і використовували стосунки для подальшої стабілізації ситуації. У зоні відповідальності польських підрозділів проживали тільки албанці, там відчувалася велика активність кримінальних елементів та контрабандистів. Якщо до українців албанці ставилися добре, то з росіянами поводитись інакше. Був випадок, коли розлючений натовп албанців накинувся на російський патруль. Виручили французи, хоча автомобіль росіян був спалений¹³.

У складі батальйону з'явився новий для Збройних сил України підрозділ – військова поліція. На нього було покладено завдання координації роботи з адміністрацією ООН, місцевими органами влади, попередження місцевого населення про виявлені міни, а також супроводження конвоїв, здійснення заходів безпеки під час мітингів і масових заходів.

У листопаді–грудні 2000 р. в зоні відповідальності українсько-польського батальйону проводили операцію “Аштон” із виявлення, вилучення і знешкодження прихованої зброї та інших нелегальних предметів. Під час її здійснення поблизу населеного пункту Горанцев у чотирьох печерах виявили найбільший за весь період миротворчої місії в Косово склад зі зброєю та боєприпасами – українські військові разом із польськими колегами вилучили 116 кг вибухонебезпечних предметів і понад 20 одиниць зброї¹⁴.

Упродовж усього періоду перебування батальйону в Косово його особовий склад взяв участь у багатьох спецопераціях із підтримання правопорядку та збереження спокою серед мирного населення. Зазнав і снайперського ворожого вогню, і нападів стихійно організованих місцевих мешканців. На жаль, не обійшлося і без втрат. Але за виявлену доблесть у кризових ситуаціях та зразкову службу неодноразово воїнів батальйону нагороджували медалями й всіляко заохочували.

Спільний українсько-польський батальйон перебував у Косово в складі сил КФОР протягом 2000–2010 рр. і зарекомендував себе якнайкраще. 1 травня 2011 р. угода 1997 р. про створення спільного батальйону втратила чинність і частину, відповідно, розформували. Але набутий досвід не зник безслідно. Робота зі створення спільного литовсько-польсько-українського підрозділу розпочалась ще у 2007 р., коли керівники військових відомств України, Республіки Польща та Литовської Республіки підписали Лист намірів щодо створення литовсько-польсько-українського миротворчого батальйону. У 2009 р. внаслідок міждержавних переговорів польська

¹³ Галач А. Наслідки гуманітарної інтервенції НАТО в Косово – незалежність від сербів / А. Галач // Народна Армія. – 2000. – 12 грудня.

¹⁴ Прес-служба Міністерства оборони України. Операція “Аштон” // Народна Армія. – 2000. – 24 листопада.

сторона виступила з ініціативою щодо посилення формату співробітництва та запропонувала сформувати литовсько-польсько-українську бригаду чисельністю від трьох до чотирьох з половиною тисяч особового складу, залежно від характеру поставлених завдань. Спільна бригада мала формуватися з трьох окремих батальйонів за національною ознакою й дислокуватися на території своїх держав. Возз'єднатися бригада мала для виконання спільних завдань або навчань. Військова техніка та зброя не були уніфіковані. Кожна частина використовувала ту, яка була на озброєнні її власних збройних сил. Із часом передбачалось, щоби бригада повністю підпадала під критерії армій НАТО.

16 листопада 2009 р. у Брюсселі керівники оборонних відомств Литовської Республіки, Республіки Польща та України підписали Лист намірів стосовно створення спільної литовсько-польсько-української бригади (ЛИТПОЛУКРБРИГ)¹⁵.

Міжвідомче узгодження проекту Угоди між урядами трьох країн про створення спільної військової частини закінчилося в березні 2014 р. 9 вересня 2014 р. Кабінет Міністрів України доручив Міністру оборони України генерал-полковнику Валерію Гелетею завершити переговори і підписати документ. 19 вересня 2014 р. у Варшаві відбулася церемонія підписання Угоди між Кабінетом Міністрів України та урядами Литви і Польщі про створення спільної литовсько-польсько-української бригади. Міністр оборони України генерал-полковник Валерій Гелетей, Міністр національної оборони Республіки Польща Томаш Семоняк та Міністр охорони краю Литовської Республіки Юозас Олекас підписали історичний документ у присутності президента Польщі Броніслава Коморовського. Створення спільної литовсько-польсько-української бригади є наслідком домовленостей країн НАТО з модернізації української армії, а підписання цієї угоди – частиною плану, який обговорювали на саміті НАТО в Ньюпорті, де були прийняті рішення про підтримку України, – зазначив президент Республіки Польща Броніслав Коморовський перед церемонією підписання Угоди про створення спільної бригади¹⁶.

Б. Коморовський додав також, що Польща взяла на себе зобов'язання сприяти процесу модернізації української армії. Бригада буде частиною системи миротворчих контингентів і способом передачі досвіду, знань та умінь допомагатиме взаємодії української армії зі збройними силами світу. “Я переконаний, що сукупність всіх цих дій приведе до здатності української армії ефективно співпрацювати з арміями світу, а також процесу модернізації Збройних сил України, яка вкрай необхідна в зв'язку з наявною загрозою з боку агресивно налаштованого сусіда”, – підкреслив президент Польщі Броніслав Коморовський¹⁷.

Міністр оборони України Валерій Гелетей зазначив, що створення бригади є елементом ефективної співпраці, дружби та єднання польської, литовської та української армій перед викликами сьогодення. “Це приклад реальної та ефективної взаємодії в умовах нових викликів і новий елемент загальноєвропейської

¹⁵ Підписано Угоду щодо створення спільної польсько-литовсько-української бригади [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.mil.gov.ua>. – офіційний веб-сайт Міністерства оборони України.

¹⁶ Там само.

¹⁷ Там само.

безпеки”, – наголосив він¹⁸. У межах візиту до Польщі Валерій Гелетей також провів переговори з главою польського оборонного відомства Томашем Семоняком у складі делегацій, під час яких обговорювали питання, пов’язані з поточною ситуацією в Україні, формуванням спільного військового підрозділу ЛитПолУкрбриг, а також наданням допомоги нашій державі.

Відповідно до річної програми підготовки, литовсько-польсько-українська бригада взяла участь у сертифікаційному навчанні, за підсумками якого підтвердила набуття повних операційних спроможностей. Як зазначив командир ЛИТПОЛУКРБРИГ полковник Зенон Бжушко, згідно з вимогами Технічної угоди між міністерствами оборони країн-учасниць бригада мала пройти сертифікацію та набуття повних операційних спроможностей не пізніше, ніж за дванадцять місяців після набуття початкових операційних спроможностей. 24 січня 2017 р. було визнано остаточною датою¹⁹.

Під час багатонаціонального командно-штабного навчання Common Challenge-16 у грудні 2016 р. було перевірено стан бойової готовності бригади за системою оцінки НАТО. Управління частини прийняло командування польським, українським і литовським батальйонами та, відповідно до навчального сценарію, виконало операцію зі стабілізації, — повідомив начальник штабу підполковник ЗС Литовської Республіки Елігіус Сенуліс. Під час навчання багатонаціональна сертифікаційна група запропонувала певні зміни в операційних процедурах і організаційно-штатній структурі командування бригади. До закінчення встановленого Технічною угодою терміну ці вимоги були задоволені. А набуття повних операційних спроможностей підтвердили Сертифікаційним листом, підписаним очільниками трьох оборонних відомств.

“Ми набули навичок та вмій у системі планування, організації та виконання завдань. За нашими діями в грудні 2016 р. спостерігали Міністр національної оборони Республіки Польща Антоній Мацеревич, Міністр національної оборони Литовської Республіки Раймундас Каробліс і заступник Міністра оборони України з питань європейської інтеграції Ігор Долгов. Як наслідок, вони підписали Сертифікаційний лист, який підтверджує готовність бригади виконувати місії з підтримки миру відповідно до стандартів НАТО. Після опрацювання вимог сертифікаторів ми заявляємо, що командування ЛИТПОЛУКРБРИГ є цілком боеготовим підрозділом”, – наголосив заступник командира бригади полковник Володимир Юданов²⁰.

У підсумку зазначимо, що спільна Литовсько-польсько-українська бригада була створена для:

1. Підвищення рівня взаємної довіри та зміцнення військової співпраці між країнами, а також покращення безпекової ситуації в регіоні.

2. Залучення сил та засобів Збройних сил України до спільних заходів з підготовки штабів, тренувань, навчань для підвищення рівня оперативних можливостей

¹⁸ Підписано Угоду щодо створення спільної польсько-литовсько-української бригади [Електронний ресурс]. – Там само.

¹⁹ Там само.

²⁰ Тристороння бригада ЛитПолУкрбриг набула бойових спроможностей відповідно до стандартів НАТО [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://defence-ua.com>

та впровадження сучасних стандартів із планування, забезпечення та застосування військових сил у загальну систему підготовки Збройних сил України.

3. Забезпечення національного внеску до багатонаціональних військових формувань високого рівня готовності: бойові тактичні групи ЄС, сили реагування НАТО, а також міжнародних операцій з підтримання миру й безпеки під егідою ООН, ЄС, НАТО та інших міжнародних організацій у сфері безпеки.

Ярослав Кондрач. Литовсько-польсько-українська бригада: історія створення.

На прикладі спільного українсько-польського батальйону досліджено історію створення литовсько-польсько-української бригади (скор. укр. ЛитПолУкрбриг; англ. LITPOLUKRBRIG; лит. Lietuvos-Lenkijos-Ukrainos brigada; пол. Brygada litewsko-polsko-ukraińska). Розкрито структуру і штат та бойову підготовку особового складу частини батальйону. Також значну увагу приділено успішній миротворчій місії спільного українсько-польського батальйону в Косово у складі міжнародних сил КФОР, створених під егідою НАТО.

Ключові слова: Україна, Польща, Литва, НАТО, армія, батальйон, бригада, миротворча місія.

Yaroslav Kondrach. Lithuanian-Polish-Ukrainian Brigade: history of creation.

On the example of the joint Ukrainian-Polish battalion, the history of the creation of the Lithuanian-Polish-Ukrainian Brigade was explored (inshort, LitPolUkrbrig, English, LITPOLUKRBRIG, Lithuanian-Polish-Ukrainian Brigade, Polish, Brygada litewsko-polsko-ukraisisńska). Its structure and state and combat personnel training are revealed. Also considerable attention was paid to the successful peace keeping mission of the joint Ukrainian-Polish battalion in Kosovo, part of the KFOR international forces setup under the auspices of NATO.

Keywords: Ukraine, Poland, Lithuania, NATO, army, battalion, brigade, peace keeping mission.